

Eef van Breen
Playing games
(Challenge)

★★★★☆

Je kunt niet naar het debuutalbum van Eef van Breen (1978) luisteren zonder ten minste één keer aan Chet Baker te denken. Van Breen zingt net zo zoetgevooid, hij speelt bovendien trompet en hij covert *The thrill is gone*, een standard die Chet Baker ook op zijn repertoire had. Een reïncarnatie van Chet noemde Chet Bakerbiograaf Jeroen de Valk hem zelfs. Je zou bijna zeggen: alleen de drugs ontbreken er nog aan. Maar dat is te flauw, want Van Breen heeft wel dege-

lijk een originele plaat gemaakt.

Vooraf de bezetting is verrassend. Van Breen wordt ondersteund door een harpist, twee violisten, een cellist, een contrabassist, een pianist en een slagwerker. Hij heeft mooie, sobere en ook spannende arrangementen geschreven, die af en toe tegen klassieke kamermuziek aanleunen. Drie van de composities schreef Van Breen in opdracht van Toneelgroep Amsterdam. Hij schreef ook al muziek voor films, dus Van Breen heeft geleerd met soms maar een paar noten een sfeer te verklanken. Hij heeft weinig tijd nodig om zijn verhaal te doen en dat is een gave die maar weinigen in de jazz gegeven is.